

ΚΑΘΕ ΠΕΡΣΙ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...

Όλος ο κόσμος του αθλητισμού περνά μια κρίση, η οποία είναι ιδιαίτερα εμφανής στα λιγότερο διαδεδομένα αθλήματα.

Η κολύμβηση είναι ένα άθλημα, το οποίο μας έχει χαρίσει τα τελευταία χρόνια αμέτρητες επιτυχίες, τόσο στις μικρές ηλικίες, όσο και στις κατηγορίες ανδρών και γυναικών. Χρόνο με το χρόνο, αντί τα πράγματα να γίνονται καλύτερα, βλέπουμε ότι η κολύμβηση "καταρρέει" λόγω κάποιων ανεύθυνων, οι οποίοι αντί να κάνουν μερικά βήματα μπροστά, γυρίζουν τον ερασιτεχνικό αθλητισμό 50 χρόνια πίσω. Ήλπιζα ότι με το πέρασμα των χρόνων, τα πράγματα θα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά. Τα ελάχιστα παιδιά που κολυμπάνε πλέον, βιώνουν κάτι το ντροπιαστικό για την ίδια την κοινωνία. Όσο περνάει ο καιρός, αθλούνται με όλο και λιγότερα κίνητρα. Πιο συγκεκριμένα: Στην ηλικία των πέντε, τα παιδιά έχουν σαν στόχο να μάθουν να κολυμπούν σωστά. Έπειτα, όταν φτάσουν δέκα χρονών, μπαίνουν σιγά σιγά στην ψυχολογία των αγώνων. Στην κρίσιμη ηλικία των δεκαπέντε, πρέπει να πάρουν μια πολύ σημαντική απόφαση, ανάμεσα στον πρωταθλητισμό και στο σχολείο.

ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ;

Εδώ και δύο χρόνια, έχουν καταργηθεί όλα τα προνόμια των αθλητών (άνευ εισόδου και πριμοδοτήσεις με μόρια για εισοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση). Ο άνθρωπος δεν κάνει τίποτα, αν δεν έχει κάποιο κίνητρο. Δεν μπορεί να πάρει φόρα έτσι απλά και να κάνει το όνειρο του πραγματικότητα. Θα έπρεπε να ντρέπονται **ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ**, γιατί το αύριο έχει πάντα κάτι καινούριο, να μάς προσφέρει. Κάτι απροσδόκητο και σίγουρα κάτι το διαφορετικό. Η ελληνική κολύμβηση, αντ' αυτού, βιώνει πρωτόγνωρες καταστάσεις. Βαδίζει απ' τα ψηλά στα χαμηλά κι απ' τα πολλά στα λίγα.

Πριν ένα χρόνο, τα περισσότερα κολυμβητήρια σε όλη την Ελλάδα είχαν βάλει λουκέτο. Στο λεκανοπέδιο Αττικής, τρανταχτά παραδείγματα είναι τα κολυμβητήρια του Αγίου Κοσμά, του Αλίμου, του Χαϊδαρίου και των Άνω Λιοσίων. Αρκετά μεγάλο όμως, ήταν και το πρόβλημα **στην περιφέρεια, αφού εκτός λειτουργίας ήταν και τα κολυμβητήρια των Χανίων, του Πύργου, της Κομοτηνής, της Ξάνθης, του Βόλου, των Γρεβενών, και της Καβάλας. Φέτος αναλογίστηκε κανείς, αν συμβαίνει το ίδιο; Την απάντηση λίγο πολύ την ξέρετε όλοι.**

ΟΧΙ!!!!!! Δεν τους ενδιαφέρει, αν καταρρέει ο ελληνικός αθλητισμός. Πολύ απλά καρφάκι δεν τους καίγεται.

Και δεν είναι μόνο αυτό, καθώς σπουδαία κολυμβητήρια στην Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα (Εθνικό- Ποσειδώνιο και Ζάππειο, αντίστοιχα) ταλανίζονται από οικονομικά προβλήματα, τα οποία έχουν μεγάλο αντίκτυπο στην λειτουργία τους. Απλήρωτοι προπονητές, κρύο ή και καθόλου νερό στα αποδυτήρια, εγκαταστάσεις χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα, είναι η εικόνα που βιώνουν καθημερινά οι αθλητές. Επιπλέον αναρωτιέμαι εγώ: Γιατί τα παιδιά να κολυμπάνε σε κρύο και βρώμικο νερό; Γιατί αθλητές που προετοιμάζονται για τους Ολυμπιακούς αγώνες να "σπάνε" την προετοιμασία στην μέση για να βρουν ένα κολυμβητήριο να προπονηθούν; Γιατί τα νέα παιδιά και όχι μόνο δεν έχουν την στήριξη της πολιτείας;

Για χορηγίες ας μην μιλήσω καλύτερα, είναι ένα άλλο κεφάλαιο. Τα περισσότερα από τα παραπάνω κολυμβητήρια ανήκουν στους Δήμους των περιοχών που βρίσκονται, ενώ αρκετά είναι και αυτά που ανήκουν στην Γενική Γραμματεία Αθλητισμού. Το μέλλον για τα περισσότερα από αυτά, αλλά και για κάποια άλλα που παραμένουν ακόμη σε λειτουργία διαγράφεται δυσοίωνο. Άλλωστε χρηματοδοτήσεις πλέον δεν υπάρχουν. Είναι και αστείο να μιλάνε για χρήματα, γιατί δεν τα φάγαμε μαζί όπως συνηθίζουν να λένε το τελευταίο διάστημα.

Η χρονιά που ακολουθεί, είναι ιδιαίτερη κρίσιμη για όλους τους αθλητές αλλά και τις αθλήτριες, που έχουν φιλοδοξίες σε μεγάλα πρωταθλήματα και δη συγκεκριμένα στην Ολυμπιάδα του 2012. Αυτοί θα αγωνιστούν και θα τιμήσουν το εθνόσημο, την Ελλάδα, να είστε σίγουροι, γιατί όταν αγωνίζεσαι σε εθνικό επίπεδο, το κίνητρο υπάρχει **ΠΑΝΤΑ!!!** Όμως εσείς που υποτίθεται πως είστε δίπλα τους και τους στηρίζεται (για τα μάτια του κόσμου), μην έχετε απαιτήσεις από αυτά τα παιδιά, γιατί δεν τους προσφέρετε απολύτως τίποτα πια.. ούτε καν τα πιο βασικά.